

L'esforç de tothom aixeca una veritable comunitat

Sr. Director:

Cridats a ser Comunitat és el títol de la Campanya institucional de Càritas per a aquest any. El lema ens esperona. No només als que ens sentim propers a Càritas i a tot allò que representa, sinó també a totes les persones que volen bastir una societat millor, una veritable comunitat.

Aquest lema, a més, comporta compromís: ens crida a saber sortir a l'encontre dels altres. Perquè tan sols podem fer i construir comunitat si entre els que formem la ciutadania de tots els indrets, de casa i d'arreu, som capaços d'interactuar i buscar allò que és bo. I no només per a uns pocs sinó per a tothom... anar a construir allò que en diem el bé comú. I fer-ho més enllà de l'aiguallament de la nostra societat en els valors fermes, superant les actituds d'insolidaritat, de racisme, de xenofòbia... i en el fons, de l'egoisme humà.

Apostem per la construcció d'una societat que sigui un espai bo per als homes i dones, més enllà del seu origen, de les seves creences. Cridats a ser comunitat és una crida a sortir a l'encontre amb els altres, i especialment els més oblidats i marginats. Càritas és l'ànima d'una gran comunitat que aglutina voluntaris, treballadors, persones acollides i acompanyades. Tenim ben clar –i per això ens esforçem–, que cal sortir allà on hi ha el batec de la nostra societat, on es viuen les alegries i les seves tristesses. Aquesta és una tasca que ens ha de portar, a nosaltres i als que creieu en una societat millor i en una renovada comunitat social, a sortir, a buscar, a acollir aquells que necessiten dels altres. Com ens recorda el papa Francesc, és a la perifèria de les nostres comoditats (més enllà dels nostres despatxos d'atenció, dels expedients d'usuaris, de tantes burocràcies...) on hi ha el veritable servei que som cridats a fer.

En aquest temps que els cristians celebrem la Quaresma, és una bona ocasió per als que volem convertir-nos i convertir el nostre entorn en una veritable comunitat. Comunitat, una paraula de la qual no es pot apropiari ningú, ni partits, ni creences, ni grups... la comunitat és de tots i per a tothom, sense exclusions, sense marginacions... I aquí hi entrem totes i tots nosaltres, perquè hi ha homes i dones de bona voluntat que fan apostar per la humanitat, perquè així aixecarem una veritable Comunitat, en majúscula i sense mitges tintes... Ens hi ajudes?

CÀRITAS DIOCESANA DE LLEIDA,
DE SOLSONA I D'URGELL

LA CARTA DEL DIA

Un sincer reconeixement

Sr. DIRECTOR:

Jà fa un dies que la mare ens ha deixat. Ara ho estem paint, fent-nos costat i sabent, però, que mentre estigui en el nostre no morirà mai. Ara també, mirant re de des que va començar la seva m recordem els que ens van ajudar a t cura. La rialla, la paraula, el gest i prensíó d'aquelles persones que, qu saltres sentíem la frustrant impotè qui no hi pot fer res, ens van acomp ens van dirigir, ens van ensenyar, i fer costat en els moments més difícils. Als

grups humans de l'Associació de Familiars d'Alzheimer de Lleida, de Trastorns Cognitius de l'Hospital Universitari de Santa Maria i, especialment, tot el personal de l'Unitat de Cures Personals. Aquests dies, ai no els l'afecte, genero- st temps, com a ca força nostres mes sincers reconeixements a tots vosaltres.

Per llegir!

PER FÉREZ XUCLÀ I FAMÍLIA

ENQUESTA

Creieu que és necessari el canvi d'hora?

Hi han participat fins a les 21.00 h d'ahir: 265 persones

■ Sí:	12,45%
■ No:	83,77%
■ Ns/Nc:	3,77%

PRÒXIMA PREGUNTA:
Creieu que és suficient la rebaixa de l'IVA a la cultura?

Voteu i deixeu un comentari a www.segre.com

Informació i coneixement

Sr. Director:

Les noves tecnologies imprimeixen una enorme velocitat a les nostres comunicacions habituals. Tanmateix, sense voler semblar catastrofista o alguna cosa semblant, el cert és que aquest fet provoca en els joves una espècie d'afàsia en el seu vocabulari.

Amb l'objectiu d'expressar més conceptes amb menys paraules i d'una manera més

ràpida, en escriure van suprimint tants caràcters que comença a ser inquietant per la semblança que va tenint, el que intenten dir-nos, amb el Morse.

Vivim una època en la qual la velocitat ho és tot. Una època a la qual denominem pomposament *l'era de la informació*, encara que entenc que, potser, seria més correcte denominar-la *l'era dels whatsapps*. I el problema és que la paraula WhatsApp significa, parlant col·loquialment, *que passa?*

I què és el que passa? Doncs que els missatges que per milions van diàriament circulant d'un costat a l'altre del planeta no són realment informació fins que no s'expressen i es modulen adequadament. Per això, aprendre a llegir el llenguatge dels whatsapps és gairebé tan complex com aprendre a organitzar les dades en un nou idioma. Un estrany i insòlit llenguatge en el qual cada paraula la desxifra no l'òrgan de l'oïda, sinó la vista. I això sempre que tingui un camp de visió molt ampli, ja

que, en cas contrari, invariablement ho veurem tot molt borrós, en lloc de visualitzar-lo amb meridiana nitidesa, que és l'origen i fonament de l'eina del llenguatge.

En aquest sentit transcendent de la veu i la paraula, i a tall d'exemple, exposo un fet que tossudament es repeteix en la meua vida cada cert període de temps. Tinc un amic navarrès que és un veritable expert en micologia.

Cada any, quan ens veiem a l'estiu, em parla amb passió d'algunes de les més de trenta varietats que plega a les muntanyes de la seva terra: el *Cantharellus cibarius*, el *Boletus edulis*, l'*Amanita caesarea*, el bolet carabassa, el *Laetiporus sulphureus*, el *Lactarius deliciosus*, els rossinyols, les múrgoles, les orellanes, els pets de llop i moltes més... i em quedo absort escoltant-lo.

Després, algun mes més tard, quan ja l'estiu camina cap al seu ocàs i apareixen les primeres pluges, de vegades surto al Solsonès, el Pallars Sobirà o l'Alta Ribagorça, a la recerca d'aquestes menges gastronòmiques.

Constantment obtinc el mateix resultat: tornada a casa amb les mans buides, ja que encara que vegi bolets i fongs pertot arreu, sóc un ignorant consumat en la matèria i no m'atreveixo a plegar-ne cap. I és que, tal com diu el professor, crític i teòric de la Literatura Comparada George Steiner: "No s'ha de confondre la informació amb el coneixement."

JUAN ANTONIO VALERO CASADO

Koiné, un clam per la llengua

Sr. Director:

Ara fa just un any que es va presentar al Paranimf de la UB el manifest *Per un veritable procés de normalització lingüística a la Catalunya independent*. Una ressonància social i mediàtica considerable fan pensar en el seu primer èxit. Mes de set-cents articles i escrits sobre la qüestió ho certifiquen. La majoria favorables.

Va ser útil la publicació del manifest? Creiem francament que sí, i molt. I més ho serà si assumim la funció necessària de ciutadans compromesos amb la llengua: sempre en català, primer en català. Totes les llengües han de ser respectades, però la que identifica i diferencia la nació ha d'ocupar el lloc preferent, ha de ser usual per a tothom.

Compte quan l'enemic promet milions i ataca de mort la llengua!

JOAQUIM ARENAS I SAMPERA
MEMBRE DE KOINÉ

CAMPI QUI PUGUI!

PEPO CURIA

Web: <http://pepocuria.blogspot.com>. Twitter: @pepocuria

